

— znějící na zločin zprznění spáchaný na Anně H-ové, — avšak záporně na pátou otázku hlavní, jejíž předmětem bylo vyzývání Marie H-ové ke smilstvu, jest na bíledni, kdyžté otázky a odpovědi týkaly se činů proti různým osobám, byť týmž pachatelem předsevzatých. Stížnost ukázala se v obou směrech, v nichž napadá rozsudek první stolice, neodůvodněnou i bylo ji zavrhnouti.

Čís. 3251.

Nerozhodl-li nejvyšší soud jako soud zrušovací ve věci samé (§ 288 čís. 3 tr. ř.), nelze mu postupem stolic předložití žádost o milost podle § 411 tr. ř.

(Rozh. ze dne 6. září 1928, Zm I 138/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vrátil spisy vrchnímu zemskému soudu v Praze s tím, že Nejvyšší soud jako soud zrušovací podle § 411 tr. ř. není příslušným něco zaříditi, ježto o rozsudku proti žadateli nerozhodoval podle § 288 čís. 3 tr. ř.

Čís. 3252.

Potírání pohlavních nemocí (zákon ze dne 11. června 1922, čís. 241 sb. z. a n.).

Souběh zločinu podle § 93 tr. zák. s přestupkem podle § 20 čís. 2 zákona.

Překonání odporu sváděné osoby se s hlediska tohoto přestupku nevyžaduje, stačí po případě i pouhé využívání nedostatku odporu, podmíněného nedostatkem porozumění významu a možným následkům soulože nebo jinakého smilstva na straně sváděné osoby; svádění nepředpokládá vyšší intenzitu nátlaku na cizí vůli.

(Rozh. ze dne 6. září 1928, Zm I 326/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. dubna 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem vyzývání ke smilstvu podle § 20 čís. 2 zák. ze dne 11. července 1922, čís. 241 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnost, uplatňující číselně důvody zmatečnosti podle čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř., nedoličuje ani formální vadnost ani právní mylnost napadeného rozsudku. Ustanovení § 281 čís. 5 tr. ř. má na zřeteli vý-

hradně výroky o skutečnostech, nikoliv i právní úvahy a právní závěry. Proto nelze spatřovati vnitřní rozpor rozsudku po rozumu tohoto ustanovení v tom, že shledává jednání stěžovatelovo s hlediska § 93 tr. zák. beztrestným, s hlediska § 20 čís. 2 zákona čís. 241/1922 však trestným; ostatně není rozporu mezi dotýčnými částmi rozsudku již proto, že ona místa zákona chrání různé právní statky, ono osobní svobodu, toto mravní vývin nedospělých, a že tento statek může býti porušen aneb ohrožen, třebaže není současně porušen a ohrožen i statek onen. Dovožuje-li stížnost, — ponechávajíc ostatně stranou, že stěžovatel vedl ruku děvčete k místu svého pohlavního údu, že děvče objímal a sliboval mu vyjížďku na motocyklu, — dále, že si děvče vykládalo, rozuměj nesprávně, nezávadné projevy obžalovaného a přeručovalo jeho slova, a poukazuje-li při tom na různé rozpory ve výpovědích děvčete a na veřejnost místa činu, brojí tím nepřipustně proti tomu, jak nalézací soud ocenil věrohodnost a průvodní moc výsledků hlavního přelíčení. Formálních vad, jejichž dokazování jest jediné přípustným prostředkem k vyvrácení skutkových závěrů soudu, zejména závěru, jakého smyslu, směru a dosahu byly projevy a jinaké činy obžalovaného, stížnost takovým svémocným rozbořem průvodního materiálu neuplatňuje; neboť rozhodovací důvody reprodukuji správně a v podstatě úplně jak obhajobu stěžovatelovu, tak i výpověď děvčete, uvádějí důvody, proč soud uvěřil výpovědi děvčete a proč v jednání (sloveh) stěžovatele shledal výzvu k souloži, a vzpomínají i celkem bezvýznamných odchylek v různých výpovědích děvčete větou, že bylo slyšeno dvakráte a vypovídalo v podstatě stejně. Dospěl-li soud způsobem takto formálně bezvadným k závěru, že stěžovatel vyzval děvče k souloži, je závěr ten podle § 288 čís. 3 tr. ř. závazným pro hmotněprávní přezkoumání rozsudku a stížnost nedoličuje zmatek čís. 9 písm. a) § 281 tr. ř. po zákonu, předpokládá-li, že stěžovatel nechtěl s děvčetem souložit a nečinil mu návrhy na soulož. Avšak stížnost není v právu ani, chce-li větami, že k pojmu svádění jest zapotřebí aspoň nějakého vlivného přemlouvání, slovního působení na vůli děvčete a překonání činěných námitek, uplatnění názor, že svádění předpokládá vyšší intensitu nátlaku na cizí vůli. Pro takový požadavek neposkytuje zákon opory. Působení rázu pojmem svádění předpokládaného a proň dostatečného může naopak záležeti též ve slibování výhod (slib vyjížďky na motocyklu), v podněcování smyslnosti (stěžovatel líbal a objímal děvče a přibližoval jeho ruku k svému pohlavnímu údu) a i v pouhé iniciativě pachatelově k smilnému činu (projevy stěžovatelovy, že to již jde, že to dnes také může jíti, že si to mohou udělati také dnes), pakli že jen sváděná osoba nemá — a to pro souzený případ stížnost ani netvrdí — již předem vůli necudnému jednání se oddati (srovnej rozh. čís. 2966 sb. n. s.). Překonání odporu sváděné osoby se vůbec nevyžaduje, stačí po případě i pouhé využívání nedostatku odporu, podmíněného nedostatkem porozumění významu a možných následků soulože nebo jinakého smilstva na straně sváděné osoby. Stížnost ukázala se, i pokud dovolávané důvody zmatečnosti vůbec provádí, bezdůvodnou a bylo ji proto zavrhnouti.